

befinder os i. Jeg tror, det var her, det under en eller anden Arbejdsstandsning blev sagt, at det ikke var Strejke, men Arbejderne manglede „Arbejdsmod“. Det var et nyt Ord, som ved den Lejlighed kom ind i det danske Sprog. Den største Frygt, jeg, og vistnok mange med mig, nærer med Hensyn til den Maade, hvorpaa Understøttelsen gives nu, er ikke, at der gives en Million eller flere Millioner Kroner ud mere, end der maaske rettelig burde gives ud, thi det gamle Ord, at hvor der handles, spildes der, gælder ogsaa her, og i en Tid som denne kan det ikke nytte at regne smaat, nej, min største Frygt er, at Forholdet skulde blive det, at den Understøttelse, som nu gives, influerede paa „Arbejdsmodet“ i en saadan Grad og paa en saadan Maade, at det kom til at skade Arbejdet i Fremtiden. Vi gaar mod Høsten, mod en Høst, som er mere afgørende for vort Fædreland, end nogen anden har været. Vi kan komme til at staa overfor det Forhold, at en Høst, som betyder alt for os og ogsaa meget for vore Nabolande, maaske ikke bringes rettidig i Hus paa Grund af manglende Arbejdskraft, medens samtidig Staten underholder 30,000 arbejdsløse. Det er et Punkt, som man under en Udvalgsbehandling bør fæste Opmærksomheden ved. Jeg regner ikke med, at man skulde overføre Folk, der ikke har Gnist af Kendskab til Landbrugsarbejde, paa en vis Maade tvungent til dette, men der er jo store Kredse af de arbejdsløse, som stammer fra Landet, faktisk hører Landet til og kun — jeg tør ikke sige helt kun, men delvis — under de nuværende Forhold er kommet ind at agere i København som københavnske Arbejdere og derigennem faar Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg synes, alle Partier i Salen maatte kunne være med til at arbejde for en Ændring af dette Forhold.

Ret til at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse har efter Loven af 1914 Folk med Indtægt paa indtil 5'000 Kr. og med en Formue af indtil 10'000 Kr. Hr. Laurits Jensen omtalte før, at i den Lov, hvorefter der gives Laan til Haandværkere og handlende, er Indtægtsgrænsen sat til 1'500 Kr. og Formuegrænsen til 8'000 Kr. Jeg henviser til, at Alderdomsunderstøttelse ikke kan ydes, naar den vedkommende ejer 600 Kr. Der er, synes jeg, et skrigende Misforhold i disse Tal. Hr. Laurits Jensen var meget ked af, at Finansudvalget var gaaet med til sammen med Handelsministeren at ændre de fore-

slaaede 2'500 Kr. til 1'500 Kr. Jeg kan for mit Vedkommende berolige Hr. Laurits Jensen med, at jeg holdt paa de 2'500 Kr. Men jeg læste i Morges en Artikel i Venstrebladet „Roskilde Dagblad“, en meget lyrisk Artikel, hvori de var meget glade over, at Hr. Laurits Jensen trods alle de besnærende Ord, der var sagte til ham fra Ministerens og Socialdemokraternes Side, dog ved Adressedebatten havde stemt for Venstres Forslag. Det er muligt, at Hr. Laurits Jensen, naar han vidste, hvorledes Afstemningen var faldet i Finansudvalget, ikke vilde være saa glad, som det lod til, at de andre var for ham.

Der er i København forskellige Forhold, som med Arbejdsløshedsspørgsmaalet som Baggrund virker grelt. Vi har Trælæststrejken: der ligger Skibe, som man ikke kan faa losset, skønt dog enhver ved, at den disponible Tonnage er af den aller største Værdi for os; samtidig har vi Masser af arbejdsløse gaaende, som faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, delvis ogsaa Trælæstarbejdere, saavidt jeg ved. Det er Ting, som ikke burde kunne finde Sted, og der bør der gribes ind med haard Haand. Jeg kan ikke se rettere, end at det vil være mere end vanskeligt i den korte Tid, der er indtil den 1. Juli, helt og holdent at faa ændret Loven og faa den gjort saa fuldstændig og god, som den burde være; men jeg skønner dog, at en Udvalgsbehandling maatte kunne bortfjerne enkelte Fejl i den, saa at den kom til at virke paa den Maade, den burde virke: at arbejdsløse faar den Understøttelse, de bør have, men de Arbejdere, der kan arbejde, ogsaa bliver nødt til at tage Arbejde, naar de kan faa det.

Indenrigsministeren (Rode): Hr. Pitzner omtalte den Henvendelse til Arbejdsgiverne, som var Frugt af et Møde i Arbejdsudvalget, hvor Direktør Hauberg og Hr. Weitemeyer erklærede, at de vilde udsende en Meddelelse til alle deres Foreningsmedlemmer om, at de skulde og burde anmelde Tilfælde af Arbejdsvægring. Hr. Pitzner sagde, at karakteristisk nok havde Arbejdsløshedsinspektøren udtalt: Gud bevare mig, eller Gud fri mig — eller noget lignende — saa vil jeg drukne! Det kunde maaske misforstaas, hvorfor denne Udtalelse var karakteristisk, og derfor vil jeg gerne udtale, at den var — jeg ved det — Udtryk for, at Arbejdsløshedsinspektøren i disse Aar altid er ved at drukne i Arbejde og derfor maa kæmpe for at holde sig oven Vand. Resultatet